

Una mica d'ordre,

Hi ha pocs pares que no hagin arribat en aquell moment «crític» en què, senzillament, no poden seguir veient joguines llençades arreu de la casa. Aleshores, decideixen anar per feina i endreçar l'habitació dels fills. Amb la col·laboració dels menuts? Doncs..., potser la seva actitud no serà la més entusiasta i els costarà algun temps descobrir que agradable resulta un lloc endreçat...

Per regla general, és molt difícil mantenir endreçada una casa on viuen nens de menys de 6 anys. Els nens necessiten rituals i un entorn estructurat, és veritat; però aquest ordre no té res a veure amb l'ordre de la seva habitació. L'ordre d'una habitació i l'ordre mental són coses ben diferents!

Des de ben petits, els nens segueixen els seus pares pertot arreu... acompanyats de les seves joguines. Per això resulta difícil tancar el joc en un espai individual: el de la seva habitació. Però convé establir uns certs límits com més aviat millor. Els psicòlegs consideren que és important que en un pis, encara que sigui petit, hi hagi uns espais específics per als pares i per als fills, perquè és l'única manera que es respecti mínimament la intimitat de tothom. I per als espais comuns (el menjador, la sala d'estar, la cuina...), recomanen establir unes regles clares des del principi: si els nens hi porten les seves coses, després les han de tornar a la seva habitació.

Sortosament, per als nens tot és un joc. Endreçar es pot convertir en quelcom de creatiu, en una activitat

divertida, però cal que en renovem les regles bastant sovint: fer concursos de velocitat, encistellar ninos a la caixa on s'han de desar...

De 3 a 5 anys: caos creatiu

En aquesta edat, els nens quasi sempre tenen un «no lloc» per a les coses. Tot i que, a poc a poc, s'han establert algunes regles i saben on han de desar les joguines, són uns mestres en l'art de fer munts heterogenis. El que passa és que, contràriament al que podria semblar, les seves joguines no solen estar col·locades a l'atzar. Els nens estan en ple període imaginatiu. Descobrir per què han posat el seu osset de peluix preferit a la prestatgeria, entre dos llibres, és una qüestió de pura lògica infantil: per què ha de ser? L'osset volia llegir un conte! Precisament perquè el desordre dels nens té una lògica interna, els costa fer-hi canvis. Els resulta molt difícil, per exemple, abandonar la seva magnífica casa, construïda fins al mínim detall amb tant esforç, quan hom els anuncia que ha arribat l'hora del bany: els ha quedat tan bonic el mocador de flors a manera de jardí, la bufanda

com una autopista i el cartó del paper higiènic fent de túnel! Quina pena haver de desfer aquest decorat hiperrealista! Per què no conservar-lo? Cap problema..., si el seu «projecte urbanístic» està construït a la seva habitació.

Cada cosa al seu lloc

Amb 4 o 5 anys, els nens ja són capaços de classificar. És l'edat ideal per donar-los una caixa on puguin endreçar els seus objectes per categories. Els podem donar un cop de mà agrupant les peces dels diferents jocs de construcció o col·locant totes les nines o els cotxes al seu racó corresponent. Aquesta estona de feina compartida es pot convertir en una ocasió esplèndida per a la comunicació entre pares i fills. Però no hem de ser massa exigents amb ells.

A partir de 6 anys: ordre obligatori

És el millor moment per començar realment a ensenyar els nens a endreçar. Podem intentar inculcar-los algunes regles bàsiques i esperar d'ells més rigor.

si us plau!

Acaben de començar l'educació primària i ja saben que han d'acceptar les normes, no tan sols les de l'organització, sinó també les de la lectura, l'escriptura i el càlcul. Encara que ara es troben amb més límits, també són més autònoms, han adquirit unes possibilitats d'iniciativa que abans no tenien. Els psicòlegs remarquen que per als nens és el principi del *període de latència*, una etapa psicològica en què els impulsos primaris (menjar, dormir...) abandonen momentàniament el primer pla en la vida dels infants. Els nens es tornen socialment més madurs, comprenen les regles i accepten millor les obligacions inherents a la integració social. Generalment, adopten allò que se'n diu un *comportament assenyat*.

L'edat del seny

Així doncs, ha arribat aquell moment en què ja podem reflexionar amb ells, raonar, explicar-los per què és important que endrecin..., però sense demanar-los la lluna en un cove! Encara són nens petits i la noció d'ordre continua sent diferent per a ells i per als adults. Això és quelcom que aniran adquirint de forma progressiva. De moment, és possible arribar a aconseguir que col·loquin la seva roba a la cadira, que endrecin els llibres de la prestatgeria i les coses de l'escola a la seva cartera sense necessitat d'ajuda... Tot un triomf!

Text: G. Ginsberg.

Fotos: Marco Polo/-Villero/Diaf

